

Розділ 1

1

Косі смуги світла лилися крізь нещільно запнуті штори на картину з маяком та тягнулися вниз темними шпалерами з квітчастим візерунком. Ковзали поверхнею письмового столу, лягаючи на обклеєну наліпками кришку ноутбука, розгорнутий блокнот з вкритими закарлюками сторінками, перекидний календар, що показував 26 вересня 2021 року, та на рамку з фото чоловіка, який тримав на руках маленьку дівчинку. Дівчинка вказувала в бік камери й щось здивовано говорила, звертаючись до чоловіка.

За вікном зашипіли гальма сміттєвоза, й Надя прокинулася. Зі сну перед очима якусь мить танцювали квітчасті шпалери. Вона зажмурилася, перевернулася на бік, підмостивши руки під голову, й спробувала заснути.

Сміття з гуркотом та дзвоном битого скла посипалося з баків у сміттєвоз.

Надя застогнала й розплющила очі. Живучи на третьому поверсі, вона чудово чула все, що відбувалося на вулиці, навіть із зачиненими вікнами.

«Магія ранку», — подумала дівчина та остаточно прокинулася.

Сіла на ліжку, підклавши під спину подушку, й звичним жестом узяла з тумбочки телефон із тріснутим у кутку екраном. Пів на десяту. А вона лягла о третій, знов засиділася. Надя широко позіхнула й озирнулася.

— Мирон!

Вминаючи скрипучий паркет, у кімнату забіг попелястий шотландський кіт. Нявкнув, застрибнув на ліжко й неквапно підійшов до Наді. Та почухала його за лівим вухом, а потім під підборіддям. Мирон замурчав, підставляючи капловуху голову під різними кутами.

— Все, досить із тебе.

Кіт обурено подивився на неї, на мить припинивши мурчати. Зітхнувши, Надя ще раз добряче почухала його.

— Не наглій.

Вона підняла телефон і розблокувала екран, на заставці якого шкірився анімований Джокер із «Убивчого жарту». Десяток повідомлень у телеграмі, два у фейсбук-месенджері, два від Нової пошти, шість електронних листів, смс від Водафон та самотнє повідомлення у вайбері. Світ уперто хотів комунікувати з Надею.

Спершу вона переглянула повідомлення від Нової пошти. У відділення приїхали дві посилки — одна підписана як книжки, інша — як документи. Книжкам Надя зраділа, пригадуючи, що саме замовляла. Посилка «Документи» їй нічого не сказала, як і прізвище відправника — Микола Ерфе, м. Київ.

У телеграмі Злата скинула мем за серіалом «Гра в кальмара», який Надя вже бачила, але все одно відповіла наліпкою кота, що реготав до сліз. У чаті каналу книжкового блогу «Там, де живуть книжки», який вела Надя, чекали шість нових повідомлень.

Злата радила їй назвати канал «Книжицька читає».

— Відразу буде зрозуміло, що це книжковий блог, і асоціюватимуть його з тобою.

— Яюсь занадто, — відказала Надя. — Не люблю, коли щось називають власним ім'ям.

— З таким-то прізвищем — сам бог велів.

Тоді вони ледь не посварилися через це, але Надя пишалася, що відстояла власну назву. Їй хотілося вигадати щось

досить дотепне й з натяком, який змогли б оцінити книголюби-підписники. Скільки людей вгадали б у назві посилання на книжку «Там, де живуть Чудовиська»? То була її перша дитяча книжка англійською мовою, яку привіз їй дядько-моряк. Надя тоді не змогла її прочитати, навіть тримаючи під рукою все зібрання журналів «ЄШКО», але вона годинами проглядала чудові ілюстрації та намагалася їх перемалювати.

«Чудова книжка, дякую за пораду!»

Це написала нова підписниця до вчорашнього допису про «Я бачу, вас цікавить пільма» Павлюка. Книжка й справді була гарна, тож Надя з чистим серцем радила її читачам.

«Оце б працювати книжковою консультанткою, — замріялася вона. — Платили б мені за поради, що почитати, де знайти яку книжку. Або, ще краще, працювати книжковим детективом, як герой Джонні Деппа у фільмі «Дев'ята брама». Подорожувати світом, порпатися у старовинних бібліотеках, розшукувати рідкісні книжки, боротися з таємними орденами та розгадувати загадки».

Загадки Надя любила, тому й перевагу віддавала трилерам та детективам, але не нехтувала жодною книжкою, що потрапляла до її рук.

Вона знову зітхнула й погладила Мирона, що лежав під боком.

«Мені не зайшов фільм, а от книжка класна».

«Скільки щомісяця витрачаєте на книжки?»

«Що порадите з любовних романів?»

Книжковий чат жив своїм життям.

Блог був досить скромним, трохи більше як шістсот підписників, а проте частина з них активно дописувала в чаті щодня. А це означало, що Наді треба було всім відповідати, щоб підтримувати залученість. Коли вона створювала канал, то спочатку взагалі думала відключити коментарі й лише викладати огляди на книжки. Але швидко

зрозуміла, що таким чином далеко не заїдеш, та й спілкування з іншими книголюбамися виявилось не такою й страшною штукою, як їй здавалося.

Надя швидко відповіла на останні коментарі, щедро розкладаючи емодзі. Без них повідомлення, на її думку, здавалися занадто сухими.

«Що за дурню тут рекомендують?»

Щоки Наді запалали, наче вона зробила щось непристойне.

«Знов це», — вона повільно видихнула.

Надя не знала, хто то був, але останнім часом хтось завів моду залишати в чаті її блогу неприємні коментарі. Спочатку вона намагалася знайти об'єктивні причини, чому людині не заходили її відгуки, поки не зрозуміла, що то марна справа. Аноніму просто не подобався блог Наді чи сама Надя, й він регулярно писав капості, а часом і образливі коментарі.

«Може, це Костя?»

За винятком колишнього, з яким Надя розійшлася пів року тому, в неї не було ворогів, бо вона взагалі мало з ким спілкувалася — один із плюсів інтровертності. Вузьке коло тих, кого вона могла назвати друзями, ще вужче коло родичів — ото і все. Решта були онлайн-знайомими, з якими вона намагалася підтримувати дружні стосунки («Це ти добре вмієш, намагатися з усіма дружити, еге ж?»), що їй непогано вдавалося.

Донедавна.

«Що за дурню тут рекомендують?»

Надя втупилася в повідомлення від рожевої аватарки з ініціалами ЛП.

«Може, це Люба? Вона ж тепер Пустовійт».

Менша сестра таким би не займалася, занадто закручено. Вона любила старі добрі скандали віч-на-віч, коли можна кидатися в опонента речами. Якщо вже на те пішло, то

це міг бути будь-хто з незліченної кількості людей, що мають доступ до інтернету. Створюючи навіть маленький блог, ти відчиняєш вікно в цілий світ, тож не дивуйся, якщо звідти вилізе щось неприємне.

Надя тицьнула на рожеву аватарку (Люпіс Пупіс, номер телефону прихований), обрала «Заблокувати», видихнула й переглянула канали, на які була підписана. У дружньому книжковому блозі на три тисячі підписників (їй робилося млосно від цієї цифри) поділилися дещо запізнілим бінго «Мое літо 2021».

Вона пробіглася очима по списку й подумки почала рахувати.

«Знайшла нових друзів» — підписники рахуються? Якщо ні, то порожньо.

«Стала кращою» — великий знак питання.

«Плакала» — галочка.

«Була щасливою» — порожньо.

«Пила алкоголь» — три галочки.

«Переборола страх» — порожньо.

«Прочитала книжку» — п'ятдесят сім галочок.

«Не виходила з дому тижнями» — добряча така галочка в піжамі та капцях.

«Закохалася» — порожньо.

«Не заходила в соцмережі день або більше» — порожнеча, що регоче з Наді.

«Закінчила стосунки» — Костя у формі галочки, який зараз, найімовірніше, ще спить.

«Була за кордоном» — порожньо під знаком коронавірусу.

«То я виграла? Де мій приз?» — подумала Надя й спробувала посміхнутися.

Шлунок тривожно скрутило. Вона зробила кілька ковтків води зі склянки й майже відклала телефон, наостанок поглянувши на екран.

Повідомлення у вайбері від мами.

Вона його змахнула й поклала телефон на книжку «Гострі предмети», що лежала на тумбочці.

2

Тепле вересневе сонце розпорошувалося в легкій димці, оповиваючи Київ золотистим маревом. Удалині, за торохтливим залізничним переїздом, синів правий берег Києва. Тонко щебетали синички та шурхотів мітлою двірник дядя Саша.

Надя відійшла від вікна, зауваживши, що його було б непогано вимити, й прочовгала у ванну. Вмилася пінкою, потім нанесла тонік та легкий крем. Подивилася у дзеркало й лишилася незадоволена. Синя фарба майже вимилася. Коротке волосся скуйовдилось, оголивши родиму пляму на лобі, яку Надя завше прикривала чубчиком. Під зеленими очима залягли темні кола.

«Звідки ці припухлості?»

«Треба лягати вчасно», — доброзичливо підкинув мозок.

Срібна підвіска на шиї перекрутилася. Вона поправила ланцюжок.

Одна з лампочок на стелі мерехтіла й тихенько дзижчала, немов електрична бджола.

Надя примружила очі.

«Я відчуваю тривожність. Вона спричинена неправильною роботою моєї мигдалини, яка надміру на все реагує. Небезпеки немає, мені нічого не загрожує. Мої думки — то хмарки, що пливуть у небі, я не звертаю на них уваги».

Надя повільно вдихнула й видихнула. Напруження, що вместилося трохи вище шлунка, на мить стислося, а потім знов розправило атлантські плечі.

«Трясця».